

El darrer àpat

NATURA URBANA. Quan tot hagi desaparegut l'únic que tindrem per menjar seran el altres. De la lectura de la novel·la "La carretera", de Cormac McCarthy, es pot entreveure aquesta clara i trista realitat.

Després d'un incendi no queda res viu (incendi de Montserrat, estiu del 2015).

És una història sobre l'apocalipsi ambiental a la Terra provocada per un holocaust nuclear. Tots els ecosistemes que formen la biosfera deixen de funcionar, deixa d'haver-hi vida, només queden els humans. Crec que hauria de ser un referent per als ecologistes. Considerar un món sense biosfera et porta a aguditzar el pensament sobre qüestions ambientals.

La nostra dependència biosfèrica o biològica és absoluta. Tan gran que no ens adonem que el maltractament que ens fem entre els humans acaba quasi directament amb un maltractament a la natura. Som l'origen de la majoria de problemes ambientals. Tota activitat humana té repercussions sobre la biosfera i aquesta repercuteix sobre nosaltres. Tot el que tenim i consumim ho obtenim de la natura: menjar, roba, energia, habitatge...

Un exemple de maltractament entre humans és el de la contaminació local. Quan les indústries fabriquen qualsevol producte amb l'única finalitat d'obtenir un benefici econòmic per lucrar-se i sense miraments a l'hora de contaminar és quan hi ha efectes deleteris sobre els ecosistemes més pròxims i sobre les poblacions humanes locals. Un altre exemple és la contaminació global o planetària deguda a l'abocament de diòxid de carboni a l'atmosfera com a resultat de la crema de combustibles fòssils, petroli, carbó o gas, com a font d'energia per fabricar. L'excés de diòxid de carboni produeix un escalfament de l'atmosfera, és el canvi climàtic, és el resultat global de la producció local de diòxid de carboni. Les seqüeles són la pèrdua de biodiversitat, malalties, l'augment del nivell del mar, onades de calor, tempestes, sequeres, la destrucció d'ecosistemes i aparició d'inestabilitats econòmiques i socials que recauen sobre les poblacions de la terra més vulnerables i, precisament, més pobres.

Tot això està començant a passar i si seguim sense aplicar possibles accions en contra, acabarem com pronosticava McCarthy. No deixa ni un bri d'esperança en la seva novel·la. Un pare i un fill viatgen de nord a sud per un país gris, sense cap tros de verd ni de vida, a la recerca de menjar per sobreviure. En troben, però, amb el risc de ser menjats. Si els humans continuem molestant-nos i no pensem com a espècie única, segurament aquest serà el nostre destí, serà el nostre darrer àpat. També el darrer maltractament, menjar-nos els uns als altres.